

Posebne zanimljivosti:

- Razmišljanja o životu i svijetu u kojem živimo
- Briga za budućnost
- Autobiografija
- Dan knjige
- Crteži i stripovi

U ovom broju:

Draga priroda	2
Svijet koji znamo polako nestaje	6
Sjetimo se sve ljepote oko sebe i budimo sretni	10
Moj tata	12
Dani mi žurno prolaze! To mi nije drago	16
Rastajemo li se mi to s djetinjstvom?	19
Čovjek čovjeku (ni)je vuk	22

Miris proljeća

Napokon, nakon duge hladne zime, sunce je obasjalo drveće i cvijeće koje je tek izraslo. Cvrkut ptica širio se cijelim gajem. Životinje su svojim malim njuškama tražile hranu. Čak je i jedan gladni medvjed tražio nešto za okrijepu. Potok je žuborio tako veselo da se činilo kao da pjeva i doziva životinje da mu se dive.

I tako, kad pogledaš u nebo i na krošnje stabala, vidiš vesele lastavice, rode i ostale ptice kako lete šumom i grade svoja

gnijezda. Ribe su nježno plivale zamahujući svojim malim perajama. Vesele žabe su glasno kreketale i divile se proljeću. Trava se zelenila na svakom brežuljku i pokazivala kakvo se sve šumsko cvijeće skriva u sebi. Na rubovima šume rasle su velike debele lipe koje su još bez svojih listova. U parkovima se nakon dugo vremena napokon čuo radostan glas djece koja su se igrala raznih društvenih igara. Iz dimnjaka kuća više nije izlazio sivi dim, a ujutro, lakše ustajem jer znam da neću proći

učenik 2. razreda

kroz dugački hladni hodnik. Cijeli kraj zrači ljubavlju i srećom.

učenik 5. razreda

Proljeće

Došlo je proljeće. Sva sam zaljubljena. Po glavi mi se stalno vrte razne vrste cvijeća i onaj Ivan iz 2. razreda. Volim ići u školu i pisati sastavke.

Došla sam u školu i sjela pokraj Eve, moje najbolje prijateljice. Pisali smo ispit iz matematike. Sljedeći dan učiteljica Ivana donijela je ispravljene ispite. Kada sam čula koliko

sam dobila, skoro sam se onesvijestila. Dobila sam dva! Bila sam tužna. Nakon škole krenula sam doma. Putem sam čula pjev ptica i veselu djecu kako od sreće zbog dolaska proljeća trče po livadama. Zagledala sam se u predivno šareno cvijeće i zelena stabla. „Došlo je proljeće!“ viknula sam od sreće. Ubrala sam nekoliko zumbula

za mamu Ivu i pošla kući. Na putu do kuće čula sam mnoge zvukove i vidjela razne biljke koje se viđaju samo u proljeće. Odlučila sam da mi je najdraže godišnje doba proljeće. Kada sam došla doma, izašla sam van s prijateljicama.

Ja obožavam proljeće. Ima puno cvijeća i toplo je.

učenica 4. razreda

učenica 2.
razreda

Draga prirodo

Draga prirodo, dijete te moli...

Priroda se čuvati mora,
zagađivati ga nije fora.
Želim da je zavičaj čist,
volim svaki njen list.

U prirodi boravim često,
Grmošćica je moje mjesto.
I zato vas sve molim:

NE ZAGAĐUJTE PRIRODU
JER JA JE VOLIM!!

učenik 2. razreda

učenica 2. razreda

„Proljeće je
vrlo profinjeno
biće jer se
parfimira
najmirisnijim
parfemima i
oblači
najšarenije
haljinice.“

Miris proljeća

Proljeće svojim cvjetnim nogama polako, ali sigurno korača ka Hrvatskoj. Ono pticama selicama pokazuje put do kuće. Proljeće je multipraktik (puno toga u jednom): navigator pticama, budilicama spalnicama i tipka ON za prirodu...

U vrijeme dolaska proljeća, stabla su puna bijelih cvjetova. Katkad se pitam je li to cvijeće ili je oblak odlučio sjesti na drvo. Puno malih

žutih glavica, poput sunca proviruju u travi tražeći prijateljice visibabe i ljubičice. Bare su pune punoglavaca, a lopoči cvjetaju. Proljeće je vrlo profinjeno biće jer se parfimira najmirisnijim parfemima i oblači najšarenije haljinice. Ono šalje hrpu malih pčelica na posao pa se med cijedi iz tvornica. Leptiri u njenu čast boje sebi krila u sve dugine boje. Potočići sve glasnije pjevaju s pticama. Te glazbe, mirisa i ljepote

je sve manje. Čudna, ali strašna bića ruše staništa te tako remete harmoniju koja je prirodno nastala. Ali, koliko god da ljudi uništavaju prirodu, jedan mali cvijet će opet naći put k svjetlu.

Jedan mali tračak sunca uvijek će potaknuti dolazak proljeća. Harmonija će opet zavladati, biljaka će biti više. Jer na kraju, pa i mi smo priroda.

učenica 6. razreda

učenik 2.
razreda

Miki i Mini

Danas ću opisati svoje kućne ljubimce.

Za kućne ljubimce imam dvije papige: jedna je cura koja se zove Mini, a drugi je dečko koji se zove Miki. Oni su vrste papiga: tigrice. Miki je tamnozeleno

boje s crnim gustim prugama. Na vratu ima okruglu crnu fleku. Mini je svjetlozelene boje s tankim crnim prugama na vratu i ima istaknutu ljubičastu fleku. Miki je star šest mjeseci, a Mini četiri mjeseca. Oni cijeli dan cvrkuću, a kad ih pusti-

mo da lete po kući, nikako ih ne možemo uhvatiti.

Volim Miki i Mini jer su vesele i zabavne ptičice koje mi se vesele kad dođem iz škole.

učenica 4. razreda

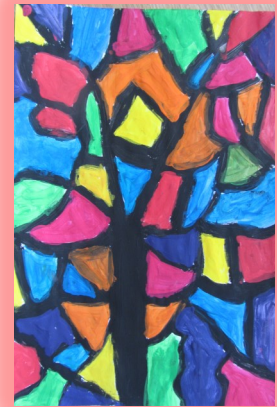
Proljeće

Danas je prvi dan proljeća. Cvijeće već pupa, sunce sjaji nad našim gradom i sve izgleda vedrije. Možeš čuti vrapčice kako cvrkuću na stablu iz kojeg već pomalo rastu listovi. Vani je lijepo i toplo uz povremeni povjetarac koji raznosi i najmanji oblacić s neba. Ljudi otvaraju prozore svojih domova i uživaju u svježem proljetnom

zraku. Svi oni izgledaju sretnije i mirnije. Park je pun djece koja se igraju i zabavljaju. Možeš čuti ljuljačke kako škripe te djevojčicu kako se smije i hihoće. Ako odeš dalje do tržnice, ugledat ćeš žene koje prodaju prekrasno ružičasto cvijeće. Pokraj možeš čuti dvoje starijih ljudi kako pričaju dok bacaju kruh golubovima. Pored svega toga je škola

iz koje izlaze đaci koji planiraju kamo će ići kasnije i što će raditi. Možda će otići do predivne livade pune zelenila i cvijeća, a možda se odluče za izlazak u grad. Tako izgleda proljeće u našem gradu. Mada je grad moderan i velik, prepun je prirode i Sunca koje daje energiju cijelome gradu.

učenica 7. razreda

učenica 3. razreda

Danas ću napisati sastavak. Napisat ću ga jer ima puno cvijeća, sunca, trave... I zato što je danas prvi dan proljeća. Zima je. Doma se grijem ispred peći. Najedanput hladnoća je otišla i došlo je lijepo vrijeme. Stiglo je proljeće. Otišao sam u dvorište. Pogledao u vrt. Sve je puno visiba-

ba i jaglaca. Sljedeći dan bilo je opet hladno. Razmišljao sam zašto je jučer bilo proljeće, a danas je zima. Mislio sam da se proljeće igra sa zimom. Ali bila je to glupa zamisao. Sljedeći dan je opet bilo toplo. Više nisam sumnjao u onu pretpostavku.

I stvarno! Pogledao

sam kroz prozor i vidio da se pahuljica igra s cvjetićem. Otišao sam obući kaput i igrati se s proljećem i zimom. Od tada je proljeće svaki dan ukrašavalo moje dvorište.

Meni je proljeće najdraže i najljepše godišnje doba jer mi je tada rođendan.

učenik 4. razreda

„Mislio sam da se proljeće igra sa zimom. Ali bila je to glupa zamisao. Sljedeći dan je opet bilo toplo.“

Proljeće je moje najdraže godišnje doba. Ima puno razloga zašto. Kada me probudi cvrkut ptica ili sunce koje mi obasjava lice, kada čujem loptu i dječje glasove, kada čujem smijeh svoje obitelji za doručkom. To me čini najsretnijom osobom na svijetu. Svaka zraka sunca me obraduje kao svaki

veseli cvijetak ili trava po livadama koja se zeleni. Proljeće je ono doba kada nosiš lagane jaknice i kada je toplo vrijeme, kada možeš van s društvom, iako ti kiša ponekad pokvari planove. U proljeće rastu najljepši plodovi koji su se do prije koji mjesec skrivali u snijegu. Užitek je brati te

sočne i fine plodove koji izrastu u kasno proljeće poput ukusnih i slatkih jagoda, marelica i trešnja. Onaj osjećaj kada hodam nekim puteljkom i osjetim fin miris cvijeća i svježine, pravi je osjećaj za mene.

učenica 7. razreda

**Moj Zavičaj
učenik 3. razreda**

Zagrljaj proljeća

**učenica
2. razreda**

Polako se šulja. Tihim koracima korača ranom zorom kako ne bi probudila male lastavice.

Svojim izdahom grije dan. Igra se s djecom, pjevuši pjesmice s ptičicama, leti s leptirićima, skakuće sa skakavicama... Haljinicom za-

mahne te tako nestane blagi osvježavajući vjetar. Kolibrići pletu njenu lijepu, dugačku, plavu kosu u jednu predivnu pletenicu i stavljaju joj vjenčić od cvijeća. Sjeda na srnu koja ju vodi u razgledavanje šume. Kroz borove proviruju bezbrižne zrake sunca i „otapaju“ se u malom

jezercu pored mlina. Na kraju dana legne u polje. Sunce tek odlazi te uživa gledajući suton.

Polako sklapa oči u uranja u duboki san. Sanja svoju majku, ljeto, koju će uskoro vidjeti.

učenica 6. razreda

Svatko negdje ima svoju livadu

Svako biće na ovom svijetu trebalo bi imati oazu mira i mjesto opuštanja, mjesto gdje se osjeća ugodno i ispunjeno. Moja livada je glazba.

Skoro svaki dan ista priča; mama me probudi, umorno doručkujem te s ljubičastim ruksakom na leđima krećem. Kamo? U moju glazbenu školu, naravno. Profesorica iz

klavira nekad me zadržati i po dva sata. Često mi se ne ide svirati, no to je moja livada, moje najdraže mjesto. Najviše volim dane kada imam slobodnog vremena. Tada dođem u svoju sobu, sjednem na klavirski stolac i počnem svirati najomiljenije skladbe. Potpuno se prepustim osjećajima i tako mogu uživati koliko god že-

lim. Dok sam za klavir, ispunjena sam mirom. Moje brige nestaju. Osim što sviram, volim i slušati glazbu. Obično stavim slušalice i čitam knjigu. Tada se osjećam odlično jer se odmorim od svega.

Glazba je moje utočište. Ono čemu pripadam.

učenica 6. razreda

„Dok sam za klavir, ispunjena sam mirom. Moje brige nestaju.“

Radost

Radost je sunce i lijepi dan.

Radost je osmijeh prijatelja, topla riječ njihovih roditelja.

Radost širimo među dragim ljudima jer tada vlada sreća i smijeh.

Za mene je radost toplina moga doma, sun-

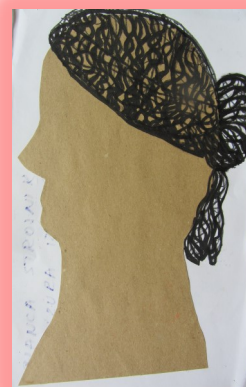
ce u proljeće, igra s mojim prijateljima i dobre ocjene u školi.

Želim da su ljudi oko mene sretni, jer tada vlada smijeh i svi osjetimo radost.

učenica 4. razreda

**Lutka
učenik 3.
razreda**

**Frizura iz prošlosti
učenica 3. razreda**

Svemir

Što je svemir? To je beskonačno prostranstvo, sve što nas okružujem, sve što postoji.

Mnoge zvijezde, planete, meteori... različitih su veličina, boja sjaja. Naša galaksija zove se Mliječni put. Najbliže našoj su galaksije Veliki i Mali Magellanov oblak.

U svemiru se sve mijenja i kreće. Razmišljam

kako je biti daleko. Ondje je, pretpostavljam, vječno svjetlo od silnih zvijezda. Želim i ja biti dio tog prostiranja. Hoće li mi se to ostvariti?

Svi ćemo jednom odletjeti tamo gdje vlada vječni mir i spokoj, daleko od ovog užurbanog svijeta.

I ja bih htjela poput Gagarina letjeti visoko i postati heroj nebeskih visina.

Kad navečer gledamo svjetlucave plinove zvijezde, mi gledamo u svemir.

No, zašto uopće gledati u svemir kad smo i mi dio tog mirnog spokoja? Zašto uopće željati ići nekamo ako smo već tamo? Mi smo svojim postojanjem dio svemira.

učenica 6. razreda

učenica 8. razreda

Prebivati dalje

Katkad razmišljam o tome kako čovjek ponekad želi otići dalje, dalje od ovog mjesta, dalje od ovog života.

Ljudska hrabrost i znatiželja vode nas „dalje“. Postavljamo dio sebe na nova mjesta, u nove svjetove i učimo kako ići prema

većim ciljevima. Hrabrost i znatiželja odvuče nas daleko, čak do Mjeseca. I predsjednik J. F. Kennedy potvrdio je to riječima: „Odlučili smo otići na Mjesec, ne zato što je lako, već zato što je teško.“

Izgleda da ćemo tako i nastaviti. Naša je potreba da, krećući se

naprijed, dosežemo zvijezde. Volio bih biti dio novog koraka prema neotkrivenim mjestima. Vidjeti više. Pomoći u razotkrivanju neistraženoga. Doseći vrhunac svoje izbrusivosti.

Ostaviti ljeskavi dio sebe i tamo prebivati.

učenik 8. razreda

„Svi ćemo jednom odletjeti tamo gdje vlada vječni mir i spokoj, daleko od ovog užurbanog svijeta.“

Pismo Harryju Potteru

Dragi Harry, kako si? Ima li kakvih novosti o Voldemortu? Ja sam dobro, ali, eto, ovaj tjedan imam četiri ispita pa sam malo umoran. Htio sam ti zahvaliti za sve lijepe večeri koje sam proveo čitajući knjige o tebi. Pomogao si mi da zaboravim ovozemaljske probleme i otputujem u zemlju čarobnjaka. Na-

dam se da će uskoro izaći još neka knjiga. Što kažeš da se nađemo sutra, na starom mjestu kod Jednorukog Billija? Moram te pitati nešto o Hogwartsu. Jako je važno pa neću pismeno.

Tvoj vjerni prijatelj

učenik 8. razreda

učenik 8. razreda

Svijet koji znamo polako nestaje

**Moj djed
učenica 2.
razreda**

**„Svakim
danom izumire
velik broj
životinja koje
su vrlo bitne za
daljnji
opstanak
svijeta.“**

**učenica 7.
razreda**

Ovaj divni svijet! Uistinu je predivan, no mi ljudi ga svakodnevno uništavamo. Imamo prekrasnu, bogatu prirodu, mnogo životinja i još puno toga. Ljudi diljem svijeta su zagađivanjem, pretjeranom gradnjom tvornica, vožnjom auta i svega ostaloga uništili naš svijet. Za nekoliko godina ovaj svijet bi mogao nestati. Svakim danom izumire velik broj životinja koje su vrlo bitne za daljnji

opstanak svijeta. Bioraznolikost je svakim danom sve manja i manja, a za nekoliko će desetljeća postojati svega nekoliko vrsta biljaka i životinja. Globalna zatopljenja su svake godine sve izražajnije i dolazi do ogromnih klimatskih promjena. O ovim problemima nitko nikada ne govori. Rijetko čujem nešto o okolišu i zagađenju na televiziji. Zapravo je profesorica Augustinović jedina

koja govori o tome. Kada god upalim televiziju, samo se prikazuju neki političari... Voljela bih da se to promijeni i znam da ima ljudi koji rade na tome, ali nitko ne govori o njima. Nadam se da će svi ljudi shvatiti taj problem i da ćemo mi mladi nešto poduzeti po tom pitanju jer svijet u kojem živimo, rastemo i učimo svakim danom, nažalost, polako nestaje.

učenica 7. razreda

Prava prijateljica

Imati pravu prijateljicu znači imati nekoga tko je uvijek uz tebe i tko ti uvijek priskoči u pomoć kada ti je to najviše potrebno.

Prava prijateljica je osoba koja će ti uvijek pomagati i koja će te slušati kad god poželiš s nekim pričati o nečemu što ne možeš reći nikome, ali znaš da će ona to prihvatiti kao

svoj problem i pomoći ti. Ona te poštuje i vjeruje ti. Neće te izrugivati ili osramotiti. Nikada te ne bi povrijedila ili rastužila. Ona zna tvoje „slabe točke“ i zato te zbog toga ne bi zadirkivala ili ismijavala u javnosti. Ne želi ti zlo ili nešto što bi te rastužilo. Lijepo je znati da je netko uz tebe u teškim, tužnim ili

sretnim trenutcima, i da te nikada neće ostaviti na cjedilu.

Novac nije najvažnija stvar na svijetu i nije toliko poseban kao neke pojedine stvari koje su puno važnije od novca. Za mene je prijateljstvo pravo blago koje mnogo vrijedi i ne bih ga nikad zamijenila ni za što.

učenica 5. razreda

Naša djeca

Djeca rastu kao trave, u godini za pol glave a ponekad za cijelu i u gradu i u selu.

učenik 2. razreda

Kornjača

Moj kućni ljubimac je kornjača. Jako je mala. Zove se Tobi. Ima četiri noge i veliki oklop smeđo-zelene boje. Ničega se ne boji. Voli jesti travu. Stalno se zakopava i brzo hoda.

Voli miris ružmarina. Često se ispod njega zakopava. Jako volim svoju kornjaču. Isto tako volim kućne ljubimce.

učenica 4. razreda

Volim pustolovine!

„Ana!“ više moja dadi-
lja, „ideš u školu za pet
minuta!“ „Znam!“ od-
vratim i onda krene
moje jutarnje sprema-
nje za školu. Pošto je
moje jutro drugačije
od jutra mojih prijate-
lja, opisat ću ga:

Jurnem do ormara na
kojem držim školske
knjige. Natrpam knjige
koje su mi potrebne za
danas u torbu, pa od-
mah zatim jurim u ku-
paonicu. Operem zu-
be, obavim nuždu, po-
češljam se, a onda izle-
tim van, zgrabim torbu
i krenem prema ulaz-
nim vratima.

„Jao, zaboravila sam
pernicu!“ Ostavim tor-
bu u hodniku i odjurim
u sobu po pernicu.
Napokon imam sve
što trebam pa krenem
na autobusnu stanicu.

Kao da moje jutro nije
dovoljno velika pusto-
lovina, čim sam došla
na pet metara do au-
tobusne stanice, pro-
padnem kroz neko
granje i nađem se u
jednoj špiljici. Ustanem
i kad otresem prašinu

sa sebe, čujem kako je
autobus već otišao.
Pošto često idem kroz
šumu kući, u torbi no-
sim svjetiljku koja uvi-
jek ima baterije. Osim
sada.

Kad se baterija ispraz-
nila do kraja, začula
sam cviljenje. Kako
sam šašava! Imam mo-
bitel u torbi! Upalim
svjetiljku, posvijetlim u
pod ove rupe i vidim
pa shvatim. Kad sam
propala u ovu špilju,
pala sam na dva mala
šišmiša i oni sad bolno
cvile na podu. Srećom,
u torbu su mi mlađa
braća stavila kutiju hit-
ne pomoći kao podva-
lu za prvi april, ali čini
se da je to baš bilo po-
trebno. Imam iskustva
s ovim jer me jako za-
nima posao liječnice.
Pomognem šišmišima i,
da ne gubim vrijeme,
povedem ih sa sobom
u školu.

Došla sam na sat raz-
rednika. Moja razred-
nica nije sretna. „Ana,
zašto kasniš na nast-
vu?“ pita me ljutito.
„Ah, profesorice, do-
godila se velika pusto-

lovina...“, a zatim sam
sve detaljno opisala,
od kašnjenja na auto-
bus do pomaganja dva-
ma šišmišima. Profes-
rica misli da izmišljam
za prvi april: „Nemoj
mi lagati, Ana!“ „Ali ne
lažem! Zašto bih inače
dovela ovo u školu?“ i
izvadim šišmiše iz dže-
pa svoje torbe. Profes-
sorica zapiše ispriku
jer imam dokaz. Još
prije nego što završim,
evo kako sam nazvala
šišmiše: Kiki i Riki.

Čim sam došla kući,
uzela sam vrećicu kiki-
rikija, a šišmiši su po-
čeli skakutati oko me-
ne i ispalo je da oni
jako vole kikiriki. Una-
toč ozljedama na leđi-
ma od granja, danas
sam dobila kućne lju-
bimce na čiju dlaku
nitko od nas nije aler-
gičan, a i dobila sam tri
petice: jednu iz mate-
matike i dvije iz priro-
de za dvoje dovedenih
šišmiša!

Kiki i Riki su pun po-
godak!

učenica 5. razreda

**učenik 5.
razreda**

**„Kad se
baterija
ispraznila do
kraja, začula
sam cviljenje.
Kako sam
šašava! Imam
mobitel u
torbi!“**

učenica 2. razreda

Moj kućni ljubimac

Sada ću vam opisati svog
kućnog ljubica. Moj kućni
ljubimac je pas. Zove se
Max. Dlaka mu je bijele bo-

je. Oči su mu smeđe. Ima kra-
tak rep. Jako je lijep i dobar.
Ne grize. Voli spavati cijeli
dan. Najviše se voli igrati s
loptom. Uživa u šetnji i igranju
u parku. Ne laje ni ne reži na

ljude. Obožava trčati za lep-
tirima i pticama. Ako tražite
kućnog ljubimca onda vam je
najbolje da uzmete pasminu
kao Max.

učenica 4. razreda

Pisanice

**Tradicijska pisanica
učenica 3. razreda**

Svojoj majci Nataši bih poklonila pisanicu i bila bi roze boje jer je njezina duša jako čista. Ona je lijepa, dobra, nježna i brižna kao latica ruže. Meka je i blaga kao svila. Jako je volim i zato bih izabrala rozu boju pisanice.

Svome ocu Hrvoju bih poklonila pisanicu i bila bi plave boje jer me on voli više od neba, jer je on moj anđeo. Sve mi dopušta i sve želje mi ispunjava. On je brižan i dobar, pažljiv i miran. On je moj potok bez kojeg ne mogu živjeti i zato bih izabrala pisa-

nicu plave boje.

Jednu pisanicu bih poklonila svome psiću Maxu i bila bi šarene boje jer je on jako zai-gran, jer je on malo lud, jer je jako zabavan i smiješan, jer je pravi blešo.

učenica 4. razreda

**„On je moj
potok bez
kojeg ne mogu
živjeti i zato
bih izabrala
pisanicu plave
boje.“**

Jesen u berbi

Ja sam jesen. Danas ću vam pokazivati događaje na berbi. Miris svježeg grožđa prolazi cijelim poljem. Djeca i odrasli vesele se pravljenju vina i jedenju grožđa. Kasnije se slavi posao koji su napravili i sprema se vino u bačve. Naravno da se malo i popije. Drugi dan ode se po vino, ali vina nije bilo. Išli su na polje

i vidjeli jednu prekrasnu djevojku kako šeta po polju. Probali su joj doći blizu, ali bojala se. Poslije su opet došli i opet je bila tamo. Nekako su joj prišli i pitali je kako se zove. Nije pričala, nije im htjela reći ništa osim imena. Zvala se Jesen. Nisu mogli vjerovati. Bili su začuđeni. Pitali su je: „

Što tu radiš?“ Rekla je da ide u berbu grožđa. Nisu mogli vjerovati. Nekako je zapela na zemlji i nije se mogla vratiti kući. Oni su je prihvatili u svoje selo i voljeli ju kao svoju kćer. I tako je završila ova priča. Svi su bili sretni i zadovoljni.

učenica 4. razreda

učenica 2. razreda

učenica 3. razreda

Jesen u voćnjaku

Jesen dođe i kaže ljetu: „Hajde, malo se pomakni jer sada je moj red“. „Dobro“, kaže ljetu, „odlazim.“ Tako jesen ostane sama i baci svoje čari. U voćnjaku je sve voće dozrijelo osim jedne jabuke. Bila je jako tužna jer je i ona željela dozrijeti. Tako jabuka padne na zemlju i tu sretno jednu krušku koja nije dozrijela. „Da, ni ja nisam dozrijela.“ Lišće počne žutjeti i padati, a jabuka i kruška traže mjesto

gdje mogu naučiti nešto o voću koje nije na vrijeme dozrijelo. „Pitajte staru jabuku“, kaže im otpali list, „ona zna sve i ona će vas najbolje savjetovati.“ Tako su jabuka i kruška otišle do stare jabuke gdje su dobili savjet. Stara im je jabuka savjetovala neka čekaju da vrijeme učini svoje i da ih ljudi pokupe. Tako su ostale na zemlji i sazrijele.

učenik 4. razreda

Moj otac

Moj otac je najbolji uzor. On je plemenit, dobar, pun ljubavi i razumijevanja. Mislim da ne postoji osoba koja ga ne bi zavoljela. Njegovo ime je Josip i ima 48 godina. Prvih devet godina života proveo je u Hercegovini, a kada je krenuo u 4. razred, doselio se ovdje u Zagreb. Završio je studij geodezije i po zanimanju je geodet. Sa 28 godina je upoznao svoju mamu i u 32. godini se oženio. Ja sam mu prvo dijete. Ne znam tko ga je naučio da bude tako dobar. Moj tata je stalno i

uvijek uz mene. Toliko je brižan da čak svaku zimu kada imam školu popodne dolazi po mene zato jer je pao mrak, a ja sam 7. razred. Osim toga, uvijek se trudi da nam uljepša dan pa nas često vodi u grad na sladoled ili van na košarku. Ipak je on jako dugo trenirao košarku i upravo je ona posljedica toga što je morao operirati križni ligament. Da nema njega, ništa mi nikada ne bi pokazivalo pravi put i ništa me ne bi motiviralo. Kada sam bila manja i kada mi se nije dalo učiti (doduše

mislila sam da učim samo radi petice, uvijek sam si govorila da ću naučiti samo radi mog tate da on ne bude tužan. Ne mogu nabrojati koliko je puta bio uz mene u lošim trenucima... sve od prve jedinice iz hrvatskog pa do svakidašnjih problema.

Mislim da stvarno ne postoji bolja osoba od mog tate. On me naučio kako biti prava osoba i koje su vrijednosti života.

Hvala ti!

učenica 7. razreda

učenik 4. razreda

„Rekao mi je da je rat bio jako težak, ne samo zbog neprijatelja, nego i zbog uvjeta.“

Kao mali, moj otac živio je u selu. To je selo bilo malo i siromašno, ali živahno.

Imao je pet godina kad je počeo raditi sa životinjama. On je to jako volio i radovao se kad bi morao ići na farmu. Njegova najdraža životinja bila je konj. Uživao je na njemu jahati i hraniti ga. Nažalost, to nije potrajalo. Nakon četvrtog razreda otišao je raditi zbog novaca kojeg su imali jako malo. Nekoliko godina je prošlo i s osamnaest godina otišao je raditi u rudniku u Sloveniji i Austriji.

Nedugo poslije toga izbio je rat. On je odmah došao na ratište boriti se. Rekao mi je da je rat bio jako težak, ne samo zbog neprijatelja, nego zbog i uvjeta. Tuširali su se u vodi koja je bila načas hladna, a načas topla. Nekoliko sati su hodali po blatu i šikari. Još mu je teže bilo gledati prijatelje ranjavane. Rat ga je dosta pogodio. Kad smo pobijedili, on je ostao u Hrvatskoj. Tada je upoznao svoju majku. Brzo su se zaljubili i nakon nekoliko mjeseci kupili su stan u Za-

prešiću. Par godina je prošlo i došao sam ja. Moji otac i majka su se rastali i sad moj tata živi sam u Šiljakovini. Svaki put kad dođem kod njega razvedri mu se lice.

učenik 7. razreda

učenica 2. razreda

učenica 7. razreda

Petnaest minuta

učenica 4. razreda

Buka. Galama. Stres. Neke od tih stvari koje su uz nas svaki dan krađu nam mir. Nije li dosta toga? Svatko treba svoje vrijeme. Svoj mir. Bar em 15 minuta na dan samo da se čovjek opusti, razmišlja o sebi. Bilo bi lijepo, ha? Danas je skoro ne-

moгуće pobjeći od mobitela, televizora, interneta... Što je mir danas? Spavanje, pres-tanak rata između dr-žava...? Da, ali mir je izgubio jedno svoje značenje u današnjem svijetu. Važno je da si dobar učenik, odličan roditelj, marljiv zapos-lenik. Samo nikoga nije

briga kako si. Zanima ih kakav si. Samo to. No, važno je i onih 15 minuta kada možeš vidjeti kako si. Teško je za to naći vremena. To je loše. Petnaest minuta je dovoljno da čovjek nađe sebe i svoju sreću. Nije li to jako bitno?

učenik 8. razreda

**„Život nije naš
uteg, već naša
borba i dar,
dar na koji svi
imamo pravo.“**

Svijet. Može se potpu-no, savršeno usporediti s naizgled jednostav-nom prirodom. Sve je poput paukove mreže. Svako biće, tek uvede-no u život ili pak neko što ga je već odavna napustilo, jedno je od mnoštva povezanih niti. Što nam je ostav-ljeno, nije česta tema razmišljanja. Ipak, znanstvenici, pisci,

ostali umjetnici, čak i ovi čija su imena iščez-nula, skromno i tiho predali su dio sebe u ruke budućih naraštaja, ni ne znajući kakvi će nasljednici uopće preu-zeti njihova mjesta. Mogli su se jedino na-dati kako njihov rad neće biti odložen u kut zaborava, smatran čis-tim gubitkom vremena.

Za svo znanje koje po-sjedujemo možemo zahvaliti povijesti. Ispu-njene stranice knjiga bile bi zamijenjene čis-tim, praznim listovima da su prije nas postoja-li samo ljudi bez divlje-nja i istraživačkog du-ha. Na dar, istina, do-bismo mnogo. Stoga, ne bismo li se trebali upitati što ćemo točno mi dati za budućnost?

učenica 8. razreda

učenik 4. razreda

Sjetimo se sve ljepote oko sebe i budimo sretni

Eh da, kada bi čovjek znao cijeni-ti ono što mu je dano! Slobodu, pravo na obrazovanje, ovu predivnu prirodu koja krasi naš planet. Trebamo se samo nauči-ti progledati i razmisliti malo o životu. Život nije naš uteg, već naša borba i dar, dar na koji svi imamo pravo. Trebali bismo ga koristiti na dobre načine, uživati u njemu, nadograđivati ga. Iz svakog dana pokušati naučiti nešto novo, promatrati krasote ovoga svijeta kojeg je Bog stvo-

rio. Potrebno je samo malo ka-ko bismo shvatili koliko smo sretni. Moramo biti zadovoljni s onime što imamo, a ne težiti prečesto onome što nemamo. Truditi se i postizati svoje cilje-ve, pokušati se izbrusiti do sa-vršenstva. Sve se to može dose-gnuti uz pomoć volje, upornosti i truda. No prije svega, trebamo zapamtiti da je život samo jedan i on je naša prilika.

učenik 8. razreda

učenik 2. razreda

Moja mala kap

Život je knjiga u rukama svakoga od nas i sastoji se od više poglavlja.

Sekunde, minute, sati, dani neprekidno teku i podsjećaju me da sve na ovome svijetu brzo prolazi. Ja uskoro krećem u novo životno razdoblje. Svjesna toga pogledam iza sebe i vidim dane svoga djetinjstva kako mi sa osmijehom šalju posljed-

nje pozdrave. Četrnaest godina dječje sreće, tuge i radosti ostavljam za sobom te hrabrim koracima krećem prema puno ozbiljnijoj stazi. Sretna sam, ali i tužna. Svi oni lijepi, no i manje lijepi trenutci iz osnovne škole postat će uspomene kojih ću se u budućnosti sjećati s radošću u srcu. Htjela bih da novo poglavlje moje pustolovine zvané život bude jednako

uspješno kao i prvo i da bude prožeto srećom i novim prijateljstvima. Nadam se da ću i, kada odrastem, negdje u duši i srcu zadržati ovo dijete u sebi jer se zauvijek želim veseliti malim stvarima koje u meni stvaraju beskrajnu radost.

Želim svaki dan iskoristiti do kraja i živjeti okružena dragim ljudima uz ljubav i veselje.

učenica 8. razreda

učenica 2. razreda

Srednja

Znate, teško je biti u sredini. Srednja škola je kao neka prekretnica u kojoj se moramo uozbiljiti. Stalno mi govore da se moram osamostaliti, a još sam mlad. Valjda će mi nova škola u tome pomoći. Govorim vam ovo jer sam i inače u sličnoj situaciji. Držim granicu između svoja dva brata kao što srednja škola stoji između djetinjstva i mladenaštva. Uvijek se kače je-

dan s drugim, a ja ih razdvajam. Želim biti pravedan, ali uvijek ispadnem glup ili i ja sam nadrapam zbog njih. Pišući ovo, sjetim se da ih ipak volim i da ne mogu bez njih. Moje djetinjstvo se bliži kraju, a upisi su skoro tu. Ispitujem druge o srednjim školama jer ni sam ne znam koja je prava za mene. Pomisao na novu školu me pomalo rastuži. Uvijek me podsjeti na rastanak. Rastanak s prijate-

ljima koje znam još od vrtića. Kad odrastem, uvijek ću pamti svoje djetinjstvo. Svi mi moramo kad tad otići iz njega, no možemo ga i sačuvati. Možemo ga se zauvijek sjećati i nositi ga u svome srcu. Mislim da ne bismo smjeli zaboraviti na svoje „mlade dane“. Jer, ako išta vrijedi imati u sebi, onda je to djetinjstvo.

učenik 8. razreda

„Držim granicu između svoja dva brata kao što srednja škola stoji između djetinjstva i mladenaštva.“

učenica 2. razreda

Rado bih krenuo na petu stranu svijeta

Uvijek sam htio znati kako izgleda peta strana svijeta. Spakirao sam svoje stvari i krenuo. Kada sam stigao, bio sam razočaran. Sve je bilo tmurno i jednolično. Sivi teški obla-

ci lebdjeli su nad mjestom. Stotine tvornica ispuštalo je teške plinove. Pitao sam se: „Pa gdje je drveće?“ Svi ljudi koji su tamo živjeli izgledali su isto. Nisu se međusobno družili,

nego su se tukli, vrijeđali i krali jedni od drugih. Tamo nije bilo nikakvih pravila. Jedan dječak mi je oteo novčanik. Morao sam ići kući pješice jer nisam imao novaca za autobusnu kartu. Iste sekunde

sam krenuo. Putem sam razmišljao o tome i došao do zaključka. Ma što će meni peta strana svijeta kada imam ostale četiri.

učenik 6. razreda

**Tradicijska pisanica
učenik 3. razreda**

**„Svi kažu, Bog
za svakog ima
svoj plan,
ali zašto ga je
uzeo, to ne
znam ni sam.“**

učenica 5. razreda

učenica 4. razreda

Moj tata

Moj Tata, bio je najbolji Tata,
i jako je volio Mamu, mene i brata.

Život mu je bio kratak,
i nije do kraja obavio svoj zadatak.

Puno toga trebao nam je još reći,
dugo grliti Majku i biti podrška svojoj djeci.

Otišao je iznenada, preko noći, sasvim sam,
a ja još uvijek mislim da je sve to
samo ružan san.

Tko će nas sada bodriti i brisati nam
suze s lica?

Tko će nam biti zvijezda vodilica?

Svi kažu, Bog za svakog ima svoj plan,
ali zašto ga je uzeo, to ne znam ni sam.

Nedostaje mi njegov zagrljaj.
Nedostaju mi njegove riječi.
Nedostaju mi njegove šale.
I njegovo „ljube“,
kako je majci znao reći.

Otišao je velik čovjek,
postao je anđeo i raširio je krila.
Što da mu kažem, osim Hvala,
kratka ti je misija bila.

Znaj da te volim,
i da te moje srce nikad
preboljeti neće.

U mislima si nam uvijek tu,
bez tebe u našem životu
nema više sreće.

učenik 8. razreda

Toplina

Ležim uz hrast
na livadi bijeljoj.

Ležim mirno
i Sunce me grije .

Ona što je ležala kraj mene
gleda pa se smije.

Ali ja sam sam.

Ona sa mnom nije .

Ležim uz hrast
na livadi bijeljoj.

učenik 8. razreda

Točka

Kad bi ljudi znali,
brinuti za male stvari,
sitnoj točki bi
veliko značenje dali.

Nije ona toliko mala,
samo kad bi to znala.

U matematici kažu,
a brojevi ne lažu,
da je točka okrugla,
velika k'o zemaljska kugla.

E, kad je tako zaista,
pustimo je nek' zablista.

učenik 6. razreda

Moja osnovna škola

Škola. To je ustanova kojoj je glavni cilj prenositi znanje, no u mojim očima ona je nešto sasvim drugačije.

Ovih osam godina nije bilo nimalo dosadno. Naprotiv, bile su to najljepše godine za mene. Prvi prijatelji, prve ljubavi, učenje abecede i tablice množenja, prvo upoznavanje sa svijetom uopće... Sve do

ozbiljnijih godina kada prestajemo biti tolika djeca... Bar tako kažu. Jako mi je teško odvojiti se od sigurne okoline i od onoga na što sam naviknuta. Od prvog razreda pa do danas bilo je šareno. Promijenila sam dvije škole i tri razreda. Sveukupno imala sam šest različitih razrednika i od svakog sam naučila poneku životnu vrijed-

nost. Bez njih ne bih ni znala da volim čitati ili da npr. volim kemiju.

Kada sam pisala ovaj sastavak, imala sam jedan cilj, a to je da pokažem kako zapravo vrijednost osnovne škole ne leži u tome s kakvim ocjenama ćemo otići iz ove škole, već kakvi ljudi ćemo postati.

učenica 8. razreda

učenik 7. razreda

„Jako mi je teško odvojiti se od sigurne okoline i od onoga na što sam naviknuta.“

Rugali su joj se

Sanja. Jedno posebno biće koje sam imala čast upoznati. O njoj bi se moglo reći puno toga. Njen život i način gledanja na svijet nemoguće je iskazati u kratkom sastavčiću. Za to bi bio potreban cijeli roman.

Sanja ima teško djetinjstvo i bori se u opasnim životnim bitkama. Vodi je nada da će i nju jednoga dana obasjati sunce. Već dvanaest godina nije imala šansu vidjeti dovoljno topline. Kao da ju tamo grli i ne pušta. Ona nema oca. Vidjela ga je samo jednom, a toga se ni ne sjeća. Bila je tek novorođenče kad ju je odlučio ostaviti ovom nemilosrdnom svijetu. Ponekad dijete treba držati za obje

ruke. Njena majka to ne može sama. Pokušava, ali ne ide. Zato ju ja primim za ruku kada je god moguće, no znam da to ništa ne mijenja. Treba joj netko čvršći i jači od mene. Sanja je oduvijek bila malo bucmasta, a djeca u mojoj školi su malo zatucana. Umjesto da su je svi zajedno primili za onu praznu ruku, rugali su joj se i nazvali ju svinjom. Bilo je i one još zatucanije djece koja su joj se izrugivala zbog toga što nema tatu. Jednog dana, kad sam ušla u toalet, ugledala sam Sanju uplakanu. Krupne kapi suza tekle su niz njene rumene obraze. Oči su joj sjajile kao najsjajnije zvijezde, ali mi se taj sjaj nije svudio. U meni je budio plamen gnjeva. Njene

suze su bile kapi koje su prelele moju čašu. Sijela sam do nje i snažno ju zagrlila. Osjetila sam njenu tugu i lažne osmijehe. Zapitala sam tko je to učinio, a ona mi je teško odgovorila. Otišla sam do tih djevojčica i odvela ih profesoru pred kojim su se bojale priznati krivnju. Rekla sam ima da ćemo ih nas dvije sljedeći put otkriti, a one su se zabrinule.

Iako i dalje padne koja šala na njen račun, zadirkivanje je prestalo. I dalje smo nas dvije same protiv svijeta, no bar Sanji nije hladno jer su dugo iščekivane zrake sunca obasjale i nju.

učenica 6. razreda

učenik 2. razreda

učenica 2. razreda

učenica 2. razreda

Moj tata

Moj tata ima kratko ošišanu kosu i uvijek stavlja gel. Ima okruglu glavu i velike, dobre, smeđe oči. Često se smije pa mu se tada vidi razmak između zubi. Visok je i atletske građe. Kod kuće najčešće nosi pidžamu jer jako voli spavati. Stalno hoda gore-dolje kada priča na mobitel. Moj je tata je pravi gurman i vese-

ljak. Voli puno jesti i stalno govori : „Mmm, njam, njam, njam!“ Često svira i uveseljava druge ljude.

Jako ga volim! **učenik 2. razreda**

učenik 3. razreda

„Mjesec kroz grane zimske prolazi sretno da probudi noć.“

Draga prirodo, dijete te moli ...

Draga prirodo,
dijete te moli,
budi nam dobra
ko` majka nas voli.

i dobro paziti,
drveće i cvijeće
nećemo gaziti.

zelena brdašca
i visoke gore,
zauvijek budu tu,
kao u nekom snu.

Da potoci i rijeke,
Mi čuvat ćemo tebe
oceanski i more,

učenica 2. razreda

Lirska

Ljetno predvečerje:
kada sunce oslabi i cvijeće se sklopi,
Ljudi kreću doma i idu spavati.

Zimsko jutro:
biljke bijele, sunca nema.

Sve je snježno i lijepo.
Voda zaleđena i zemlja je puna snijega.

učenik 5. razreda

Jesen

Leti sjenica
traži svoje gnijezdo
toplo sakrito.

učenik 5. razreda

Magla

Magla je svuda
Sve je sivo i mirno
Tužan sam i sam

učenica 5. razreda

učenica 2. razreda

Mjesec

Mjesec kroz grane
zimske prolazi sretno
da probudi noć.

učenik 5. razreda

učenica 2. razreda

Priča jedne petrolejske svjetiljke

Budim se. Vidim nažigača koji me i ove noći probudio, ispred sebe. Polako se udaljava i počne paliti druge poput mene. Pogledom obazirem okolinu. Čuje se samo žamor automobila u daljini. Zagreb je okupan posljednjim zrakama sunca, prije nego li mjesec i zvijezde zauzmu sunčevo mjesto na svodu. Doista imam najljepši pogled na cijeli grad. Strossmayerovo šetalište ja doista najljepše mjesto u Zagrebu. Već je pao mrak. Vidim ljude kako ubrzano prolaze pokraj mene. Čovjek s aktovkom bezobzirno prolazi ovim prekras-

nim mjestom, mrmļajuć si u bradu. Taj mora da je jako važan, kada tako bezobzirno prolazi ovim prekrasnim mjestom. Pokraj mene šeću muškarac i žena, odjeveni u dronjke, ruka pod ruku. Na licu imaju sretan izraz, no u očima im se vidi nada kako će jednoga dana biti bolje. Pojačavam svoj plamičak, i moja svjetlost im obasjava put i pruža toplinu. Barem malo osvjetljava njihovu surovu i mračnu realnost. Čujem zvona crkve u daljini. Ponoć je. Grad se umirio. Tek tu i tamo se čuje pokoji šum vjetra. Tišinu ometa novo

čulo, hihotanje. Mladi zaljubljeni par ulazi u šetalište i sjeda ispred mene. Prigušujem moj plamičak, dajući im privatnost i zaštitu od znatiželjnih očiju. Slušam ih kako si šapuću slatke riječi. Nakon nekog vremena, oboje krenu svatko svojim putem, a ja sam ostavljena sama sa svojim mislima. Ptičice počinju cvrkutati. Sunce se polako uzdiže na horizontu. Grad polako budi. Dolazi moj nažigač i gasi moj plamičak. I ja se polako gasim. Dan se budi, a ja odlazim na još jedan počinak.

učenica 7. razreda

učenica 3. razreda

„Na licu imaju sretan izraz, no u očima im se vidi nada kako će jednoga dana biti bolje.“

Ptice

Na modrom nebu
lijepo ptice lete,
a ja ih gledam.

Sunce

Kroz prozor sunce
udara, a ja sam pun
žalosne tuge.

učenik 5. razreda

Zlatno ljeto

Zlatno sunce sjaj
užitak predivan taj,
svakog dana raj.

učenik 5. razreda

Put lista

Jedan mali list
poletio je u vis
kao ptičica.

Sunce

Blistavo sunce
obasjava zemlju
u lijepi žar.

učenica 5. razreda

Zimska noć

Mjesec svjetluca.
Lišće pada nečujno!

Sve je crno.

učenica 5. razreda

učenica 3. razreda

učenik 4. razreda

učenica 3. razreda

Svijetle točke u mojemu životu koje me čine sretnom

učenica 8. razreda

„Uvijek se zabavljamo, smijemo i pomažemo jedni drugima. Nikada ne bismo dopustili da se nekome nešto loše dogodi.“

Svatko u svom životu ima nešto što ga čini sretnim. To nešto može biti osoba, stvar, pojava, aktivnost... Može biti bilo što. Za svakog je drukčije, ali za sve postoji.

U mojemu životu postoji više stvari koje me čine sretnom, ali dvije najvažnije su ples i obitelj. Ples i obitelj su uvijek bili u mom životu. Plesom sam se počela baviti kada sam imala tri godine, moja ljubav prema plesu je sve jača svakog dana. Osjećaj koji dobijem kada me trener ili trenerica pohvali ne mogu ni opisati. Kada uđem u studio, na mojemu licu pojavi se ogroman smiješak koji ne nestaje. Jedan od razloga zašto toliko

volim ples i zašto me čini sretnom je taj što je bio uz mene u dobrim i lošim trenucima. Naravno, sreća koju osjećam zbog plesa tu je i zbog prijatelja koje imam tamo. Oni su kao moja druga obitelj. Uvijek se zabavljamo, smijemo i pomažemo jedni drugima. Nikada ne bismo dopustili da se nekome nešto loše dogodi.

Naravno, moj život ne bi bio isti bez moje obitelji koja me podupire u svemu dobrom u mom životu. Uvijek su tu za mene i pomoći će mi kada god i koliko god treba. Kao i u svakoj obitelji, i u našoj dolazi do nesuglasica, ali na kraju sve ispadne dobro. Najdraži trenutci koje

provodim s obitelji su oni kada smo svi zajedno. S vremena na vrijeme svi ćemo sjesti u dnevni boravak i zabavljati se. Uključit ćemo televiziju i gledati stare videozapise s ljetovanja. Tih trenutaka i te sreće uvijek ću se sjećati. Puno je trenutaka u životu kada smo tužni, zato moramo imati jednu ili više stvari koje će nas razveseliti u tim trenucima.

Zato se nadam da ću kroz život steći još stvari koje me čine sretnom. Nadam se da ću i ja jednoga dana barem malo razveseliti dan.

učenica 7. razreda

Dani mi žurno prolaze! To mi nije drago

učenik 8. razreda

Ljudi uvijek nekamo žure. Žure na posao, žure u školu, žure na trening pa žure kući. To se sve ponavlja svaki dan. Svi ljudi oko mene žure, a i ja žurim. Žurim u školu pa žurim kući. Dani mi prolaze u žurbi. Više se ne zabavljam, nego samo mislim na obveze. S prijateljima se ne nalazim toliko koliko

sam prije. Ne stignem! Svaki dan neka nova obaveza i veća žurba. Puno je nesreća izazvano žurbom. Ljudi nekamo žele stići i ne obraćaju pozornost na svijet oko sebe. Jedina osoba koja nikad ne žuri je moja baka. Ona uvijek sve stigne na vrijeme i bez žurbe. Mislim da je to zato što, dok je bila mala,

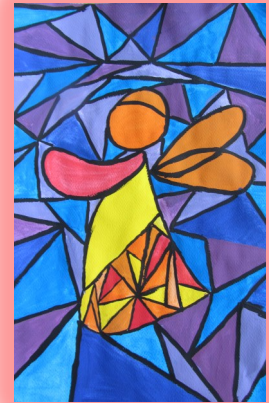
nije znala što znači riječ žurba. Ona se igrala s prijateljima, pisala zadaću i učila. Za mene riječ žurba znači nervozu i stres. Kad sam u žurbi, nervozna sam jer mislim da neću stići nekamo ili nešto napraviti. Žurba! Žurba je razdvojila mnoge ljude. Ti ljudi stalno žure pa se nemaju vremena međusobno naći. Ljudi čak i u žurbi ima-

ju vremena za mobitel. U budućnosti se uopće nećemo viđati nego samo preko mobitela. To je vrlo loše. Ako nekoga nazovete, odmah će se javiti, ali ako se želite naći s njim odjednom nema vremena jer ima obaveze. Mislim da je najbolji primjer žurbe pisanje testa. Ako se žurimo dok pišemo test vjerojatno ćemo neš-

to krivo pročitati, razumjeti ili uopće ne pročitati. Kad pišemo test u miru i sa razumijevanjem čitamo pitanja, imat ćemo bolje rezultate. Ako ste se cijeli život žurili, na kraju života nećete imati ništa i samo će vam žurba ostati u sjećanju. Nećete se sjećati prijatelja, događaja i osjećaja nego

samo žurbe. Bilo bi lijepo kad bi se ljudi, makar na jedan dan prestali žuriti. Tada bi na putu prema školi ili poslu slušali zvukove prirode i gledali njenim očima. Tada bi slušali cvrkut ptica, šuštanje vjetra ili zvuka automobila. Kad bi se ljudi prestali žuriti, počeli bi cijeliti život.

učenica 7. razreda

učenica 8. razreda

Život nije kratak i to sam shvatio kada sam izabrao ovu temu i malo razmišljao o njoj. Život trebamo iskoristiti do krajnjih granica i proživjeti puno avantura i iskustava. Ljudi koji govore da je život kratak su ljudi kojima također dani žurno prolaze. Ti ljudi „dangube“ tj. provode dane radeći nešto da im ubije dosadu npr. gledaju televiziju, sjede u kućama i ne rade ništa. Nikad neću biti takav čovjek.

Današnji ljudi žive u žurbi. Trebali bi stati i razmisliti o svojem životu i budućnosti. Meni također dani prolaze žurno. Prošla su već dva mjeseca od ove godine, a kao da je proslava Božića i nove godine bila jučer. Djeca ne razmišljaju kako im dani prolaze i kako im je lijepo dok su još mali. Djeca danas sve manje provode vrijeme na ulici, a

više na igricama za računalom. Sada nedavno su bile maškare. Svake godine sve manje djece ide u maškare i ne zabavlja se sa prijateljima. Ove godine niti jedno djetete nije došlo pozvoniti na moja vrata. Nekad su djeca cijele dane išla u maškare i igrali se po cijele dane vani. Nisu imali mobitele, televizore i računala. Njima je bilo ljepše. Ljudi se djetinjstva neće sjećati po igricama na računalu i kako su gubili najljepše dane života. Ljudi će se sjećati djetinjstva po avanturama s prijateljima, predivnim iskustvima. Ja se svog djetinjstva sjećam kad sam vozio bicikl predivnim dijelovima Kustošije, kada smo išli u maškare i još mnogo toga. U nižim razredima po cijele dane sam bio vani. Čim sam došao doma, pojeo sam

i brzo van otišao, ali vremena se mijenjaju. Sad u sedmom razredu jedva u petak odem van s prijateljima. Neću reći da nemam vremena jer ga imam, ali ne iskorištavam ga vješto. Provodim većinu vremena igrajući igrice, ali i puno treniram i učim. Slobodno vrijeme možemo pametno iskoristiti da pročitamo knjigu, družimo se, pogledamo predstavu ili film... Moji prijatelji i ja smo već sedmi razred. Moramo se lijepo družiti i da nam osnovna škola ostane u dobrom sjećanju. Barem meni hoće.

Uskoro odlazimo u srednju školu a mi sada nemamo vremena. Mogu samo misliti kako će biti u srednjoj školi. Nadam se da ću na kraju svog života biti zadovoljan s time što sam proživio. Samo ću si reći kako mi dani

„Ja se svog djetinjstva sjećam kad sam vozio bicikl predivnim dijelovima Kustošije, kada smo išli u maškare i još mnogo toga.“

učenica 2. razreda

nisu prolazili brzo i kako sam živio jedan predivan avanturistički život.

učenik 7. razreda

Autobiografija

učenica 2. razreda

„Tu ljepotu je teško opisati, ali dobrotu baš svatko može osjetiti. I ne, ne žalim ni za čime.“

Kakva je knjiga tvog života? Ima li tvrde ili meke korice?

Upravo sam ugledala sliku sebe kao male djevojčice na kojoj je napisana već napola izbrisana rečenica: „S ljubavlju neba, stvarao te Bog.“

Na trenutak sam zastala, lice mi se razvuklo u osmijeh, počela sam vrtiti film u glavi prisjetivši se davnih dana moga djetinjstva. Prošlo je 14 godina otkad me moja mama prvi puta uzela na ruke. Svašta se tu uguralo. Bila sam zaigrano radoznalo dijete, uvijek istraživački raspoloženo. I nikada se nisam

posebno isticala među ostalom djecom. Naučila sam se radovati malim stvarima, dijeliti sve s braćom, biti sretna za svako novo jutro i novo buđenje. Kada bih svoje djetinjstvo trebala opisati u bojama, bilo bi tu puno plave i ružičaste, sve nešto na mašnice, prugice i točkice. Oko mene su uvijek bile neke Barbie vile, najljepše dječje melodije, čarobni kolači pod okriljem meni najdražeg doma. A onda jednog dana naizgled prolazna temperatura prekinula je taj ružičasti san i od tada bi često u bolnici započeo moj novi dan. Stvorili se tu neki novi ljudi, smrknuta lica i rekli mi da imam bolestan bubreg

koji će vjerojatno morat van! Uvijek se čovjek nekako najprije prisjeti onoga što mu je ostavilo trag i ožiljak... U tim teškim trenucima sam prvi put osjetila da postoji nešto što nas čuva ma gdje bili. Tu ljepotu je teško opisati, ali dobrotu baš svatko može osjetiti. I ne, ne žalim ni za čime. Zahvalna sam na svakom danu, svakom satu. Svakoj mojoj molitvi. Zahvaljujem sebi na tome što sada znam da kada bih sve ono opet morala proći ispočetka, opet bih mogla, sada znam da bih mogla. Još u meni divljaju tragovi dječje igre, srca ponosnog. Neiskvarenog.

učenica 8. razreda

Čežnja

Spustila se noć i ja sam ostala sama sa svojim mislima.

Razmišljah o svom djedu. Često mi se javlja neopisiva čežnja za njim. Poželim otrčati u njegov zagrljaj i dugo u noć slušati priče o prošlosti. Sjećam se kada sam kao mala bila kod djeda na selu. Svaki dan smo provodili zajedno i nikada nismo dosadili jedno drugome. Skupa smo proveli

puno trenutaka, ali oni najljepši koje ću pamti- ti zauvijek bili su kada smo šetali selom. Držao me je za ruku i svima govorio kako sam ja njegova mala princeza. Nedostaju mi svi ti trenutci kada sam se osjećala kao u najljepšim snovima. Htjela

sam da ti snovi traju vječno, no nažalost prošle godine su iznenada prekinuti. Moj djed je otišao u ljepši svijet.

No, znam da sada gore na nebu imam najboljeg anđela čuvara koji je uvijek uz mene.

učenica 8. razreda

Moj djed učenik 2. razreda

učenica 2. razreda

Autobiografija

Hm, kako vrijeme leti. Već sam u 14. godini svog života. Pošto moram napisati ovu autobiografiju, idemo se vratiti malo u prošlost. Kao najmlađe dijete u svojoj užoj obitelji, imam lakši život, barem tako kaže moja sestra. Ona misli da ja samo odmaram, prepisujem njezine radne bilježnice itd. Međutim, to zapravo nije točno, naravno osim ovoga s radnim bilježnicama. Dok sam bio mali uvijek sam se igrao sa

svojom sestrom po cijele dane. Jednog dana, ona je krenula u školu. To su bili tako dosadni mjeseci mog života. Svako jutro je otišla iz kuće i vraćala se popodne. Zvuči to kao solidan život, završiš svoju obavezu, dođeš doma, sve divno i krasno. I onda odjednom, došlo je i vrijeme za učenje, više nije bilo puno vremena da se poigra sa mnom. Samo sam ju po cijele dane gledao kako nešto piše, čita, uči i još neke gluposti. Stvarno sam se dosađivao. Jednog

dana mi se „upalila žaruljica“. Pomislio sam kako bih mogao učiti s njom. Taman je učila tablicu množenja, zapravo, pokušavala je. Sjedeći na njezinom krevetu, upijao sam sve informacije koje je govorila. Što je najsmješnije, naučio sam množenje prije nje. I tako sam ja njoj pomagao pri učenju pjesmica, povijesti i ostalih predmeta dok i mene nije zahvatila škola. Eto, sad već 8 godina sjedim u klupama te ustanove, a mislim da ću još toliko.

učenik 8. razreda

učenica 2. razreda

Rastajemo li se mi to s djetinjstvom?

Srednja škola mi je pred vratima. Hoće li me učiniti odraslom osobom? Jesu li ovo zadnji trenuci mog djetinjstva?

Sjećam se vremena kada je moj brat upisivao srednju. Najčešća rečenica u mojoj obitelji je bila „Što ako ne upadnem?“ Mene muče iste brige, ali mislim da si moram postaviti ozbiljnije pitanje: „Rastajem li se s djetinjstvom?“ Iskreno, nadam se da ne. Želio bih zauvijek biti dijete. Sva ta odgovornost i ozbiljnost odraslih me pomalo plaši.

Imam osjećaj da su ljudi u zrelim godinama zaboravili kako je to biti mlad. Svi su u nekim svojim brigama, smiju se svake prijestupne godine te stalno govore kako im je teško. Pa kako da im bude lako kad to govore!? Odrasli bi se trebali ugledati u nas djecu. Uvijek smo veseli, a kad se posvadimo s nekim, to traje najčešće sat vremena. Vjerujem da nitko od mojih prijatelja neće biti dosadan kad ostarim. Želja mi je da jednog dana proputujem

cijeli svijet. To mi je životni san. Nadam se da će se daljnjim naporom mene i moj san ostvarivati. Većini starijih je glavni cilj steći što više materijalnog. Ja ne želim postat takav. Želio bih živjeti boemski. Žalosno je da su ljudi tako pohlepni i zli.

Nadam se da me srednja neće promijeniti te da ću ostati ovako bezbrižan. Ako slučajno krenem krivim putem, znam da će me prijatelji vratiti na onaj pravi.

učenik 8. razreda

„Odrasli bi se trebali ugledati u nas djecu. Uvijek smo veseli, a kad se posvadimo s nekim, to traje najčešće sat vremena.“

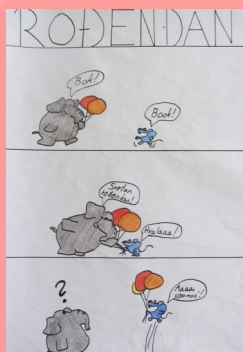
Ornament učenica 5. razreda

Dani mi brzo prolaze. To mi nije drago!

učenica 8.
razreda

**„No ipak,
vrijeme se
ponekad negdje
zagubi, poput
kovanica u
džepu, pa ga
više ne možemo
naći.“**

učenica 8.
razreda

Vrijeme je jako zeznuta stvar. Malo ga imaš, a malo ga nemaš. No u današnje urbanizirano doba, čini nam se da je vremena uvijek premalo.

No, zašto je to tako? Je li se život urotio protiv nas, ili smo si sami krivi? Iznenadit ćete se kada vam kažem da je ipak ovo drugo. Sami smo odgovorni za nedostatak vremena, zar ne? No ipak, vrijeme se ponekad negdje zagubi, poput kovanica u džepu, pa ga više ne možemo naći. Ali kamo to vrijeme odlazi? Nikamo. Svi ljudi imaju 24 sata svaki dan, ali ipak neki ljudi uspiju obaviti svoje zadatke, a neki ne. Tajna ovih uspješnih ljudi je dobra organizacija vremena. Oni točno znaju kada, što i kako obaviti taj zadatak. Bez problema npr. mobitel. Kada već pričamo o mobitelima, ovi malo neuspješniji ljudi gube vrijeme na takvim stvarima. Nji-

hov rad npr. pisanje zadaće, pun je rupa te je rad neefikasan. Oni počnu raditi, pa odu jesti, vrate se zatim odu nešto popiti, 'surfaju' po društvenim mrežama i tako po sto puta. Odjednom postanu svjesni koliko je sati, pa se pitaju, kamo je vrijeme već otišlo? Moram biti iskrena, meni se isto to jako često dogodi. Znae, ja sam vam svaki drugi tjedan ujutro u kući sama. Naravno kroz taj period vremena imam određene zadatke koje trebam obaviti. Poput prve, gore navedene skupine, napravim plan rada i organiziram vrijeme. No, kao druga grupa, vrijeme izgubim na mobitelu i drugim glupostima. Odjednom pogledam na sat, i joj! Već je deset i trideset!!! A ja sve moram napraviti do dvanaest. Tada žurno krenem na posao i počnem raditi ono što je već trebalo biti završeno. Ipak sve uspijem

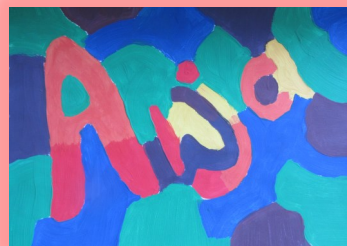
napraviti na vrijeme, no priuštila sam si nepotreban stres koji sam mogla izbjeći. U zadnje vrijeme, ranije shvatim i počnem raditi, ali svejedno trebat će mi još vremena da obrnem aktivnosti: rad pa zabava. Kroz zadnjih nekoliko godina ovo mi se događalo i još mi se događa. I tako prolaze tjedni, pa mjeseci, pa godine. Čovjek se okrene i gle! Kako je brzo prošlo sedam godina. Neki ljudi, iako su potrošili dosta godina, opet nauče organizirati vrijeme. No, nekima cijeli život ode u treptaju oka, i već su stari.

Zaključak je, vrijeme prolazi brzo, brže nego bi itko od nas htio. No ako rasporedimo vrijeme stići ćemo sve, i zabavu, i obaveze. Dani možda brzo prolaze, no ovako ćemo ih provesti u veselju i bez stresa.

učenica 7. razreda

učenica 5. razreda

učenica 5. razreda

Dani žurno prolaze u svijetu, ali je li to loše ili dobro?

Ljudi se barem jednom u životu moraju žuriti. Puno puta čujemo da se netko žuri. Pa, je li žurba stvarno tako loša?

Žuriti se može u školu, ili iz škole kući, odrasli na posao, na bus, na vlak, na tramvaj... U nekim situacijama se dobro žuriti, jer inače nećeš stići negdje na vrijeme. Ali to znači da nemaš vremena za druge ljude, dakle svoje prijatelje ili obitelj. Ljudi često žurbu iz nekog razloga povezuju sa tehnologijom. Zašto? To nije krivnja tehnologije, nego ljudi. Ako kažu da ih auti ubrzavaju, to je zato jer su prekasno krenuli, misleći da imaju puno vremena jer su auti brzi. Tehnologija ne radi ljude užurbanima, iako puno ljudi povezuje mobitel, kompjuter i TV sa tim da se žure. Ja mislim da se ljudi žure jer se do nekog zadnog vremena moraju pojaviti u školi ili na poslu. Žurba je nekad korisna, ali najčešće šteti, jer u žurbi ljudi nemaju nimalo vremena za zabavu. Ako ti dani žurno prolaze, to nije uvijek loše. Radni tjedan onda brzo prođe. Ali vikend i praznici isto brzo prođu zbog žurbe. Gdje onda ljudi žure, k prijatelju, u

kino, u dućan? Ljudi se stalno žure na žurbu, i imaju pravo. Ako se uvijek ujutro žuriš na posao ili u školu, možeš se ranije ustati i krenuti. U školi, učenici se često žure na ispit, pa iz matematike krivo prepisu broj, ili na testu iz geografije napišu krivi grad, ne zbog neznanja, nego zbog toga što su se žurili i nisu mislili na to što su napisali. Kako bi se to izbjeglo, nemojte se žuriti na testovima (ako idete u školu). Prije, kad su ljudi živjeli na selu, sve su radili doma pa nisu imali razloga za žurbu. U gradu, ljudima posao i nije baš tri kuće ulijevo, pa se žure do tamo. Zato povezuju žurbu sa tehnologijom, koja se pojavila kada su svi ljudi većinom bili u gradu, ali tehnologija nije kriva. Zapravo je to napravio stil života. Žurba je skoro uvijek loša, i može izazvati manje greške negdje. Ali zbog žurbe se nekad naprave velike greške, pa nekad ljudi moraju platiti novcem za njih. Žurbu je lako i zaobići. Bez žurbe, ljudi više pričaju s drugima i više se za-

bavljaju. Kad se dijete rodi, nema razloga za žurbu. U školi nema baš puno žurbe. U višim razredima osnovne škole žurba se pojavljuje, a u srednjoj školi je normalan dio života. Na fakultetu, samo postojanje izaziva žurbu. Na poslu nema toliko žurbe, jer se samo primjenjuje znanje naučeno do sad, ali na posao se mora i stići, a to uvijek izazove žurbu. Žurba prestaje s mirovinom, dakle sa 50-80 godina. Šteta što sa žurbom često i završi život neke osobe. Nitko ne zna rješenje za žurbu, ali se mora zaustaviti.

Žurba je loša, ali ne znamo kako ju zaustaviti. Bilo bi super kad bismo to otkrili i svi se prestali žuriti.

učenik 7. razreda

učenik 4. razreda

„Ljudi često žurbu iz nekog razloga povezuju sa tehnologijom. Zašto? To nije krivnja tehnologije, nego ljudi.“

učenica 4. razreda

učenica 4. razreda

Čovjek čovjeku (ni)je vuk

učenik 4. razreda

Svi smo mi kao ljudi različiti, ali i isti. Bez obzira na vjeru, boju i veličinu, svakome se treba iskazati određena doza poštovanja. Svatko je poseban i najvrjedniji, no ipak jednak drugima. Svaka je osoba u duši i dobra i zla. Neki pokušavaju biti bolji, a neki dopuštaju da ih zloba vodi i kontrolira. Formiraju se skupine ljudi, grupe, klanovi protiv određenih skupina poput tamnoputih ljudi muslima-

na i Židova. Politika je odavno pokvarena, laži i spletke jedne su od češćih pojava. Mito, špijuni i podvale još su neke metode i načini kojima stranke i političari pokušavaju uništiti poslove drugih. Ljudi jedni druge znaju stjerati na ulicu i u rani grob s užitkom. Ratovi razaraju obitelji i čitave države. Mnogo je ljudi koji žele drugima nauditi sebi za zadovoljstvo i zaradu, ali nisu svi takvi. Kako bi u svijetu ostala ravnoteža, mora biti i poštenih ljudi. Ljudi koji bi ust-

pili drugima i ljudi koji bi dali sve za dobrobit bližnjega ili čovjeka u potrebi. Udruge poput Crvenog Križa i Dobrog Samaritanca primjeri su organizacija s ciljem pretvaranja svijeta u bolje mjesto za sve. Iako su dobri ljudi mnogobrojni, svijetu nikada neće biti viška. Budite i vi jedni od njih. Odnosite se prema drugima kako biste htjeli da se drugi odnose prema vama. Budite bolji.

učenik 7. razreda

„Iako su dobri ljudi mnogobrojni, svijetu nikada neće biti viška. Budite i vi jedni od njih.“

Putovanje u prirodu

Daleko od civilizacije usred ničega, tog dana sjedoh u krilo Majke Prirode.

Nakon kratkog upoznavanja nas smo dvije pustile prve zrake sunca da obasjavaju zlaćane cvjetove koje još uvijek pere rosa.

Spremala se kiša, mi odlučismo otpuhati sve ružne i sive oblake.

Milujući je po glavicu, budimo malu i slatku pospanu vjevericu koja je usnula u duboki san pun mašte.

Dok smo održavale glasan pjev potočića, zagledale smo se u beskrajn putić kojim prolaze sva godišnja doba.

Ovoga puta tamo je prolazila stara baka koja je i najmanji listić pospremila u svoju košaricu.

Baki je ime Jesen.

Tog trena sve utihne.

Ni Majka Priroda ne progovori.

Sada jesen ima svu ovlast nad prirodom.

Baka je uspavala sve

životinje spremne za zimski san.

Priroda me uzme u naručje i zagrlj te me s blagim vjetrićem otpuše do moje kuće.

Polako me smjestila u krevet.

Bila sam vrlo tužna zato što se rastajemo.

Niti sama više nisam znala je li to bio san ili ne.

No, u srcu osjećam da je priroda uvijek tu sa svima nama.

učenica 6. razreda

učenik 4. razreda

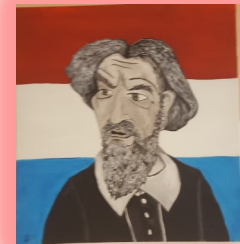
Svatko negdje ima svoju livadu

Nedaleko od moje kuće nalazi se livada koju sam zavolio već od malih nogu. Za mene je to najljepša livada i uz nju me vežu mnoge uspomene. U proljeće, kad se sve zeleni i cvjeta, moja je livada kraljica od svih livada.

Na njoj je trava nježna i meka, a ljupka ljubičica širi svoj ugodan miris, kao i žuti jaglaci koji su prosuti poput zvijezda na nebu. Na njenome kraju, smještena u kutu, mlada je marelica sva u rozom cvatu. Tu su pčele i

bumbari, a čuje se i ptičji poj. Stojim, gledam i slušam pa kažem vremenu stop! Lijep prizor, savršen sklad. Uzdahnuh i opet kažem – doći ću ovamo svaki dan.

učenik 6. razreda

Marko Marulić
učenik 6. razreda

Hrvatski jezik

Od davnina Hrvatska postoji. Zato se u njoj različito govori.

Svaki dio svoj jezik ima,
ali to tako svima štima.

Ča, kaj, što,
lipa, lepa, lijepa,
svejedno je svima
jer i službeni jezik ona ima.

Padeža i pravila koliko hoćeš
pa se u školi mučiš
kako bi iz hrvatskog imao pet,
a tada je tvoj cijeli svijet.

učenik 6. razreda

Književnici
učenik 6. razreda

Noć knjige

I u našoj smo školi ove godine, točnije 23. travnja 2018.g. s velikim entuzijazmom i zadovoljstvom obilježili Svjetski dan knjige, Dan hrvatske knjige i Noć knjige.

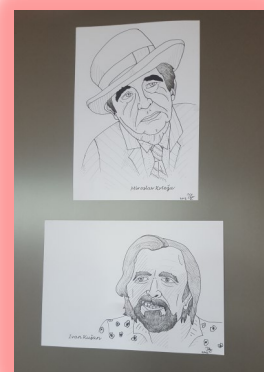
Imali smo dnevni i večernji program.

U dnevnom programu ugostili smo dvije književnice. Jelena Pervan družila se s učenicima od 1. i 2., a Silvija Šesto s učenicima 3. i 4. razreda. Bile su sjajne! Večernji program organizirali smo za učenike 5. - 8. razreda od 17.30 do 20.30 sati. Program je bio vrlo bogat. U njemu su izuzetno lijepo sudjelovali naši učenici s literarnim, scenskim i glazbenim nastupima, kao i naši vrijedni učitelji.

Cijeli program svojim gostovanjem su uveličali književnica Tamara Lovley koja je učenike zainteresirala za svoja djela te naš poznati glumac i voditelj Tarik Filipović. On nam je vrlo zanimljivo govorio o svojim iskustvima vezanim uz čitanje knjiga i glumu, duhovito i stručno je vodio kviz za učenike u poznavanju hrvatskoga jezika i baš smo se dobro zabavili, ali i obrazovali. Čitale su se zanimljivosti o poznatim svjetskim književnicima. Program i prostor oplemenili su likovni radovi našeg učenika, mladog slikara Tita Vatroslava Čolaka.

prof. Ljiljana Behaim

**„Lijep prizor,
savršen sklad.
Uzdahnuh i
opet kažem –
doći ću ovamo
svaki dan.“**

učenik 6. razreda

Natjecanje Školskih prometnih jedinica

U petak, 4. svibnja 2018. učenci prometnici (7. razred) predstavljali su svoju školu na natjecanju Školskih prometnih jedinica. OŠ Gustav Krklec iz Zagreba bila je domaćin natjecanja u suradnji s prometnom policijom Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Dobila je novoizgrađeni poligon za vježbu i održavanje natjecanja. Učenci su rješava-

li testove o poznavanju prometnih pravila i propisa. Kiša nije dopustila vožnju biciklom po poligonu. Kao da ga je prva htjela isprobati. Bilo je živo i veselo te pomalo sparno. Zauzevši „zlatnu sredinu“ iz poznavanja prometnih pravila i propisa, ekipa učenika naše škole polučila je dobra iskustva za narednu godinu.

učenik 7. razreda

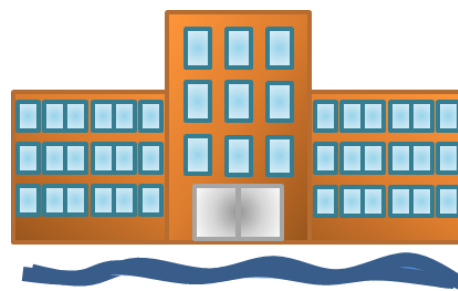
učenik 2. razreda

Osmosmjerka

Pronađi 5 nogometaša (njihova prezimena). Možeš tražiti okomito, vodoravno i dijagonalno, s lijeva na desno i s desna na lijevo.

M	R	T	J	O	R	M	K
V	E	A	S	T	O	O	L
S	R	S	F	B	N	D	N
N	O	B	S	Z	A	R	S
E	O	C	R	I	L	I	O
U	R	Y	P	U	D	Ć	M
E	S	D	W	Q	O	G	A
R	M	O	D	E	R	E	R

učenik 6. razreda

učenica 7. razreda

**Prijatelj iz mašte
učenica 2. razreda**

učenik 7. razreda

učenik 6. razreda

Pohvaljeni i nagrađeni učenici

Učenik generacije - **učenik 7. razreda**

Državno natjecanje

- ♦ Fizika - **učenik 7. razreda**
- ♦ Tehnička kultura - **učenica 6. razreda**

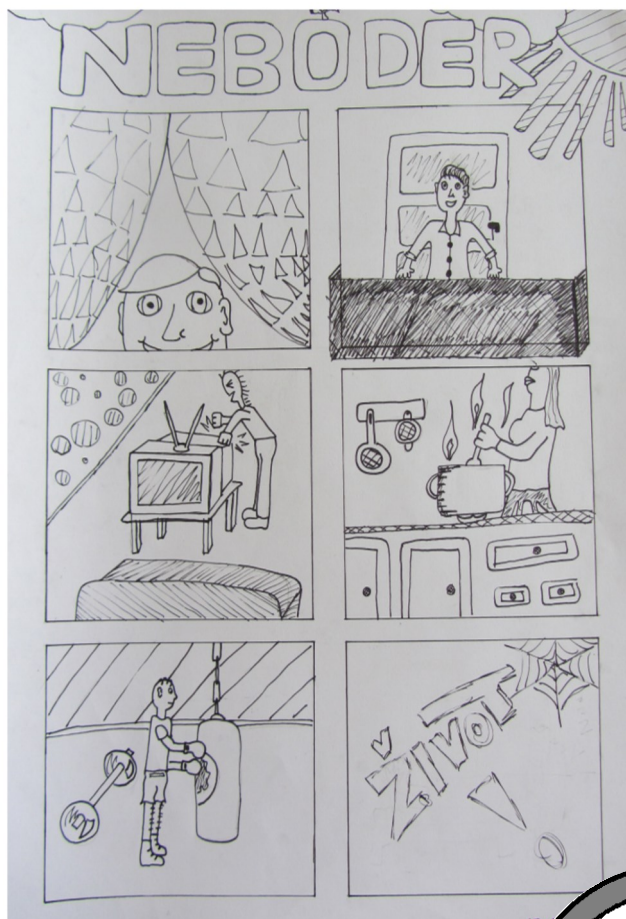
Županijsko natjecanje

- ♦ Iz gotovo svih nastavnih predmeta naši učenici su sudjelovali na županijskom natjecanju.
- ♦ Pohvaljeni i nagrađeni su oni koji su se plasirali među prvih deset u županiji.

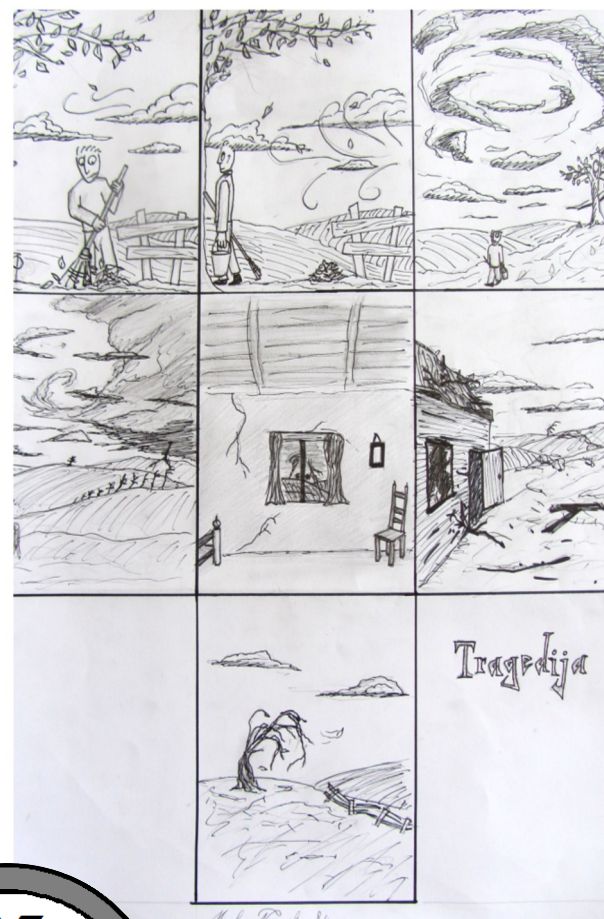

učenik 6. razreda

Strip

učenik 8. razreda

učenik 8. razreda

učenik 7. razreda

<http://os-kustosija-zg.skole.hr/>

Uredništvo

@Novinarska grupa pod vodstvom prof. Rabljenović
@Foto grupa pod vodstvom prof. Radoš
@Tekst lektorirale prof. hrvatskog jezika: Behaim, Volović i Augustinović
@Tekstove prepisivali učenici 6. 7. i 8. razreda
@Sudionici - svi učenici čiji se radovi nalaze u školskom listu

„Dao Svevišnji da ova škola bude na korist ovome vrijednome puku. Djeca njihova neka crpu ovdje blagosloveno slovo nauke, plemenito srce i poštenu dušu, da budu danas, sutra značajni ljudi, čestiti općinari i poštteni Hrvati.

Ljubav neka veže nastavnike uz djecu jer iz ove ljubavi radat će se zahvalnost mališa koji će biti najbolji zalog učiteljima, lijepe uspomene i čestitoga života njihovih učenika.

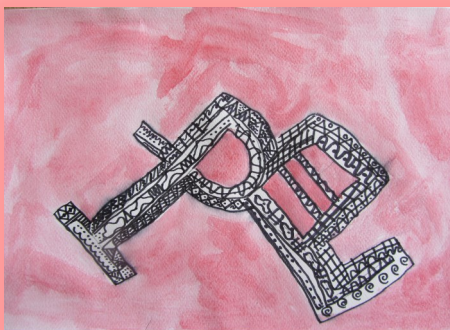
Učiteljima koje je zapao najčasniji dio u javnome radu jer imadu u rukama mlado pokoljenje narodno, a prema tom i njegovu budućnost, bila ova škola mjesto gdje će uzgajati povjerenu im djecu, oplemenjivati im um i srce.“ – Riječi su pri blagoslovu dvorazredne pučke škole, velečasnoga gospodina Franje Horvata 22. rujna 1910.

Što je za mene čitanje književnih djela

U svojoj sobi na jednoj polici imam dva-desetak književnih djela. Neka od njih još nisam pročitala, no svako malo se u meni probudi jedan osjećaj. Radoznalost!

Kada bih imala više slobodnog vremena,

vjerujem da bih svih 20 knjiga radosno čitala. Tako svake godine jedna čekam praznike. Ne samo zbog toga što ću se moći družiti s obitelji i prijateljima, već i zato što ću napokon otkriti što se događa u tim knjigama. Iz književnosti i iz ostalih grana umjetnosti može se štošta naučiti. Zato se kaže da je čitanje knjiga let svemirskim brodom. Iako obožavam filmove, obožavam i

volim knjige. Čitajući ih, mogu naučiti jako puno o svijetu, prirodi i, na kraju, o onom najvažnijem - o životu. Književna djela mi govore da nije sve sivo i crno,

već da svijet ima i puno dobrih strana. Ona me također uče da trebamo maštati i sanjariti, tj. ne biti bezvoljni i na neki način „truli“. Istražujemo svijet i ulazimo u nova znanja i avanture!

Dakle, čitanje književnih djela su za mene prave pustolovine - poput leta svemirskim brodom!

učenica 4. razreda

knjige. U filmu odmah čujem i vidim sve što se događa. No, u književnim djelima nije tako. Volim to što si mogu sama stvarati slike, tj. u svojoj glavi mogu „kliknuti“ gumb „ON“ za maštu. Dok čitam, zamišljam likove, mjesto radnje i... zapravo kako će se događaji zbivati. Imam i još jedan razlog zašto

učenica 6. razreda